

Leicht Ferenc Izraelben Unokaöccsével

A képen Rosenberg Miklóssal, az unokaöccsémmel (a bal oldali) vagyok látható egy katonai sátor előtt Pardesz Hannán, 1949-ben.

1946 elején eljött Nagykanizsára egy fiatalember, akit úgy hívtak, hogy Lusztig Frici (most ő a cfáti magyar múzeum igazgatója Izraelben). Ez a Lusztig Frici egy baloldali cionista mozgalomnak a szervezője volt, aki összehívta Nagykanizsán az összes összehívható zsidót, és elmagyarázta, hogy nem az a cionista, aki jelvényt hord, hanem aki az életét teszi fel arra, hogy a zsidó állam felépüljön. És elmagyarázta, hogy ha valaki zsidó, és annak érzi magát, akkor legyen szíves, és

ebben vegyen részt, segítsen. Ami az én számomra teljesen a megvilágosodás erejével hatott, és ott rögtön beléptem nála az egyik szociáldemokrata jellegű, Habonim Dror nevű cionista ifjúsági mozgalomba.

És akkor elkerültem Pesten egy szemináriumra. A Fürj utca 16-ban, egy zsidó villában voltunk, aminek a tulajdonosát megölték. Ott is laktunk, voltunk vagy negyvenen, egy szobában emeletes ágyakon húszan fiúk. Lányok is voltak, ők ott egyenlőek voltak velünk, sőt gyakran ők voltak az okosabbak, és gyakran ők voltak a főnökök. November 29-én az ENSZ megszavazta, hogy kettéosztják Palesztinát, és ott akkor legyen zsidó állam. Abban a szent pillanatban, ahogy megszavazták a zsidó államot, elkezdődtek a harcok Izraelben. És akkor az olyan korú fiúk meg lányok, mint én, rögtön jelentkezünk, hogy ki akarunk menni harcolni, és még azon az őszön, tehát 1947 kora őszén mi fölesküdtünk a Hágánára, és vártuk, hogy induljunk. 1948. január végén vagy február elején elmentünk Ausztriába. Az egész egység, úgy, ahogy voltunk, vagy negyvenen.

Szeptember 17-én érkeztünk meg Haifára. Az önkénteseknek a hajón a kezébe nyomták a katonakönyvet azonnal, és ott a hajón aláírtuk, hogy beléptünk a Palmachba, az áttörő századokba [Palmach = Plugot Makhac, azaz "Rohamosztagok". A Hágáná rohamosztagai a brit mandátum, majd a függetlenségi háború idején. -- A szerk.]. És elvittek minket egy Tel-Mond nevű táborba, ahonnan körülbelül nyolc kilométerre volt a harcok színhelye. És ott minket kiképeztek.

Két és fél évig voltam Izraelben. Amíg katona voltam, és a háború folyt, addig részt vettem a támadásokban. Engem pontosan napra két évre, 1950. szeptember 17-én szereltek le. Izraelben volt egyébként Miklós is, az egyedül életben maradt unokatestvérem, apám nővérének, Leicht Fridának a gyereke. Miklóssal azért kedveltük egymást, mert egy ugyanazon, hogy mondják, egy bordában szóttek. Ő is teljes mértékben zsidó identitással volt, azzal együtt, hogy később keresztény volt a felesége. Már 1946-ban, tizenhat évesen elment Izraelbe egy ifjúsági csoporttal, és ott élt egy darabig egy kibucban, Pardesz Hannában. Amikor szabadságon voltam, akkor meg is látogattam. 1951-ben ő is visszajött Magyarországra.